

Egretta Garzetta

16+

Լիլի

Egretta Garzetta

Lh̄h

«Автор»

2020

Garzetta E.

Լիլի / E. Garzetta — «АВТОР», 2020

Դասական պատմություն սիրո և հավատարմության մասին, որը չունի ստույգ ժամանակ, քանի որ պայմաններն ու զգացմունքները վեր են ժամանակից ու հանգամանքներից: Ֆելոն սիրում է Լիլոյին, իսկ Լիլոն՝ Կարենին: Բայց նրանք խաղալիքներ են բախտի ձեռքում: Չորս խաղալիք, որոնցից երեքը ունեն ջերմ սիրող սիրտ, իսկ չորրորդը՝ ամենաահավորը, ո՛չ սիրտ ունի, ո՛չ շունչ, ո՛չ զգացմունք, ու նրա համար նշանակություն չունեն ո՛չ Ֆելոն, ո՛չ Լիլոն, ո՛չ էլ Կարենը: Ու գայթակղության կործանիչ ալիքը տակնուվրա է անում ամեն ինչ: Սակայն նույնիսկ ավերակների վրա կարող են ծաղիկներ աճել:

© Garzetta E., 2020

© АВТОР, 2020

Egretta Garzetta

Լիլի

Գեղեցիկ էր ու ինքն էլ գիտեր դրա մասին: Մակայն այդ գեղեցկությունը պարզ չէր ավելի շատ բարիք էր բերում, թե չարիք: Երբ փոքր էր, մի օր եղբայրը տուն եկավ կապտուկներով ու ֆշշաց.

– Նոգնել եմ արդեն քո սիրունությունից:

– Ի՞նչ է պատահել, զարմացած հարցրեց ինքը:

– Հաստ Արմոն ասաց որ դու շատ սիրուն ես ու ուզում է շփվել քո հետ:

Ինքը ակամա կարմրեց:

– Աչքերդ չխոշորացնես, բռունցք ցույց տվեց, այդ սիրուն դեմքիդ մուր եմ քսելու...

– Ես ոչ մի...

– Դե լա՛վ... գիտեմ որ մեղավոր չես...

Վարուժանը մեղմացավ, նայեց քրոջ կշտամբանքով լի աչքերին, տխրեց ու գնաց խոհանոց:

Ու քանի-քանի անգամ դեռ եղբայրը, որ առանց այն էլ կովարար բնավորություն ուներ վեճի էր բռնվում գյուղի տղաների հետ:

Ժամանակը գնում էր, իսկ Լիլիթը ավելի ու ավելի վայելուչ տեսք էր ստանում, դիմագծերը նուրբ, բաց շագանակագույն մազերը ալիքավոր ու երկար, բոյով բարակ իրանով ու կանաչը կապույտի հետ խառնված աչքերով: Բայց այդ գեղեցկությունը ստիպում էր նրան փակվել ու պարիսպ ստեղծել իր ու շրջապատի միջև: Խուսափում էր ամեն տեսակ ուշադրությունից, դառնում ինքնամփոփ: Այդպես ընդունվեց համալսարան, ու ինչպես միշտ վախեցավ այն տպավորությունից որ թողեց համակուրսեցիների ու մանավանդ շահել դասախոսի վրա: Տեսավ նախանձր աղջիկների աչքերում ու հիացմունք՝ տղաների: Կեսը չէին հավատում որ ամեն ինչ բնական է, կեսն էլ զարմանում ինչպես բնությունը կարող էր սույն հրաշքը կերտել:

Չահել դասախոսը ճանապարհի չէր տալիս, արդեն անհնար էր գնալ համալսարան: Ընկեր Ազնավուրյանը եթե մինչև այս թաքուն հայացքներ էր գցում, ապա մի ամիս անց բացեիբաց հարձակման էր անցել: Անդադար գանգում էր, գրում սոց ցանցերում, իսկ լսարանում անպայման պահում մի քանի բոպե, իբրև կարևոր հանձնարարություն տալու համար: Լիլիթը չէր դիմանում այդ ճնշմանը: Գյուղում իր արտաքինը դարձել էր սովորական, իրեն սիրում էին բնավորության համար այդ պատճառով բոլոր կրակոտ հայացքները չէին փուշ թվում: Բայց այստեղ ուրիշ էր: Եթե դասարանցի Արամի սիրո խոստովանությունը սրտում հաճելի ջերմություն էր առաջացնում, ապա ընկեր Ազնավուրյանի խոսքերն ու պահվածքը զգվանք էին առաջացնում: Ինչքան կարող էր քաղաքավարի ու համեստ մերժում էր: Վերջապես մի օր չհամբերեց ու գոչեց.

– Միթե՞ չեք հասկանում: Իմ պատասխանն է ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ... հաճույք եք ստանում ինձ տանջելուց... լիքը աղջիկներ կան, ինչ եք կպել ինձ...

– Լիլիթ... առաջին իսկ հայացքից ես սիրահարվել եմ քեզ... քո նման սքանչելի օրիորդ երբեք չեմ տեսել... տուր ինձ հնարավորություն...

– Երբե՛ք...

– Լիլիթ...

– Եթե մի անգամ էլ մոտեցաք ինձ նման առաջարկով, հայրիկիս ամեն ինչ կպատմեմ... ու նա ձեզ...

Ազնավուրյանը մի քայլ արեց դեպի օրիորդը:

– Նեոու՛... լսեցի՛ք... ընկեր Ազնավուրյան...

– Լիլիթ... քո համար ես Վրեժ եմ, անունով դիմի, հագար անգամ եմ ասել... լսիր... արի փորձենք...

Լիլիթը շարունակեց խոսակցությունը շրխկացրեց դուռը գնաց: Բայց ոչ հաջորդ օրը, ոչ էլ մի շաբաթ անց ոչինչ չփոխվեց: Ազնավուրյանը դուրս եկել հարձակման: Լիլիթը լսում էր աղջիկների շշուկները ու տեսնում կշտամբանքով լի հայացքները: Տղաները, որ մինչ այս քայլ անել չէին թողնում, նույնիսկ իրար հետ վիճում իր պատճառով, քաշվել էին անկյուններ, ձայն չէին հանում: Լիլիթը մտնում էր լսարան ու նստում վերջին նստարանին:

– Դու ոնց որ չես հասկանում, մի անգամ ասաց Ազնավուրյանը ու նրա աչքերում տարօրինակ կայծեր երևացին ու շրթունքներին հեզնական ժպիտ, – Ես լավությամբ եմ ուզում քեզ մոտենալ: Իսկ դու՛... այնպես մի արա որ կյանքդ համալսարանում դժոխք դառնա...

Գիշերները չէր կարողանում քնել, ամաչում էր պատմել ծնողներին ու ամնոունչ տանջվում էր: Երբեմն մտածում գուցե արժե հեռանալ, կիսատ թողնել ուսումը: Համակուրսեցիների ծաղրական ժպիտները ավելի շատ էին տանջում: Աղջիկները աչքերով էին իրար անում երբ ինքը մտնում էր մեջ, իսկ տղաները ախ քաշում ու հիասթափված նայում: Սակայն կային և նրանք ով Ազնավուրյանին հավասար փորձում էին շահել օրիորդի սիրտը: Բայց նրանց գործունեությունը սահմանափակվում էր միայն խոսքերով, ի տարբերություն դասախոսի: Ազնավուրյանը անցել էր գործի. ցածրացնում էր օրիորդի գնահատականները ու ստիպում լրացուցիչ աշխատանքներ ներկայացնել, անկապ հանձնարարություններ տալ:

Բայց մի օր ամեն ինչ փոխվեց, երբ երկրորդ կիսամյակում միասնական դասալսումներ սկսվեցին մյուս կուրսերի հետ: Լիլիթը մի քիչ ցրվեց, դրանք շատ աշխույժ ու համերաշխ խումբ էին ի տարբերություն իրենց: Մթնոլորտը փոխվեց: Սակայն նույնիսկ նրանք նկատեցին դասախոսի ակնհայտ համակրանքը ուսանողուհու նկատմամբ:

Մի օր Լիլիթի առավել կոպիտ պատասխանից հետո, Ազնավուրյանը հարցերի տարափ էր բացել ուսանողների գլխին: Եթե մինչ այս նրանք չէին փայլում գերազանց գիտելիքներով, ապա հիմա լրիվ մոլորվել էին: Չէին հասկանում ի՞նչ է կատարվում: Վերջապես մյուս կուրսից մեկը չհամբերեց.

– Ընկեր Ազնավուրյան, դուք Տուրգենևի «Մումուն» կարդացե՞լ եք:

– Ի՞նչ անիմաստ հարց, Ֆելիքս: Դա ի՞նչ կապ ունի դասի հետ:

– Այն որ, սիրում էր, բայց խեղդեց...

– Ի՞նչ, բղավեց Վրեժը:

Քար լռություն տիրեց լսարանում: Լիլիթը հուզված դարձավ խոսողի կողմ: Չսափրված, նաև չսանրված, հանդուգն կրակ աչքերում մի երիտասարդ էր: Նա հանդիմանական հայացքով նայեց դասախոսին:

– Կրկնե՛մ, գրիչը խաղացնելով հարցրեց տղան, – ի՞նչ եք մտածում, ինչու՞ սպանեց Մումունին, չէ որ սիրում էր... մեղք է, չէ՞... վերջապես կենդանի արարած է՝ շնիկ... գուցե եթե մարդ լիներ ուրիշ ձև կվերաբերվեր, մի պահ լոեց ու ավելացրեց. – սակայն երբեմն սիրող մարդն էլ սպանում... ինչպես... ինչպես ինչ որ մե՛կը ներկա եղողներից:

– Չհասկացա... ի՞նչ ես խոսում... դու՛... աչքերդ բաց թե ո՛վ է առաջդ կանգնած...

– Ի՛նչ լավ էլ բաց են...

Լիլիթի շունչը կտրվեց: Աչքերը խոշորացան ու լցվեցին արցունքներով: Սարսափած նայեց Ազնավուրյանի մոլեգնած դեմքին, ապա Ֆելիքսին: Վրեժը կատաղած նայեց ուսանողներին, ապա վազեց մոտեցավ խուժանին.

– Դուրս անցի... կորիք գնա այստեղից...

Ուսանողները քարացած դիտում էին: Ֆելիքսը ոտքի ելավ՝ պարզվեց որ բավական բոյով է: Դիտմամբ հնարավորինս կամաց ու ծուլորեն սկսեց հավաքել իրերը:

– Արագացրո՛ւ... դուրս անցի՛... աներե՛ս...

Ֆելիքսը բացեց պայուսակը մեկ –մեկ գցեց մեջ գրքերը, տետրերը, գրիչը, ապա դարձավ ընկերոջը.

– Մատիտս չե՛ս տեսել...

Կոացավ նայեց սեղանի տակ, չգտավ:

– Քեզ ասու՛ն եմ դուր՛ս կորի՛...

Վրեժը բռնեց երիտասարդի ձեռքը ու քարշ տվեց դեպի դուռը:

– Ձե՛րքը, հրեց նրան Ֆելիքսը հագիվ գսպելով իրեն, որ չհարվածի: Վերցրեց պայուսակը ու վրդովված դուրս եկավ:

Դուռը փակելիս Լիլիթը հանդիպեց նրա հայացքը: Գեղեցիկ աչքեր ուներ երիտասարդը:

Վրեժը դասը շարունակեց: Ուսանողները անախորժ դեպքից հետո սուտովուս հետևում էին ինչպես նա հապշտապ հավաքում էր գրքերը:

Լիլիթը համարյա վագում էր տուն: Երբեք իրեն այսպես նվաստացած չէր զգացել: Տանը ազատություն տվեց արցունքներին: Ջգացմունքները խառն էին: Բարկությունը ամոթի հետ խառնվել էին: Իրեն համեմատեցին շան հետ, խայտառակ արեցին համակուրսեցիների առաջ: Բայց և միաժամանակ շնորհակալ էր այդ գժին, որ վերջապես պատժեց Ազնավուրյանին: Սակայն ի՛նչ է վաղը լինելու: Ի՞նչ երեսով պիտի գնա համալսարան:

Չաշորդ օրը դասախոսը կանչեց իրեն կաբինետ, հրավիրեց նստել: Լարված էր, սակայն աշխատում էր ծածկել հոգու խռովությունը կեղծ ժպիտի տակ:

– Լիլիթ, ուզում եմ խոսենք երեկվա կատարվածի մասին:

Լիլիթը լուռ էր: Ուստի Վրեժը ավելի վստահ շարունակեց:

– Հավատում եմ, ոչ հաստատ համոզված եմ, որ դու մեղավոր չես երեկվա կատարվածի մեջ... այդ հաստագլուխ ապուշը անհարմար դրության մեջ դրեց քեզ... տեսա քո վրդովմունքը... դա ինձ կատաղեցրեց... հունից ելա... կյանքում ես շատ հանգիստ բնավորություն ունեմ...

Լիլիթը ականջներին չէր հավատում: Չարմանքից չկարողացավ նույնիսկ հակաճառել: Վրեժը քանի գնում ավելի էր ոգևորում.

– Լիլի, սակայն ես շնորհակալ եմ այդ լակոտին... նա բացահայտեց այն որ իմ զգացմունքները ակնհայտ են նաև շրջապատողներին: Դա թաքցնել անհնար է... սիրում եմ քեզ...

Մտնեցավ բռնեց Լիլիթի ձեռքը, ինչ երբեք չէր թույլ տվել իրեն: Օրիորդը խլեց ափը:

– Ընկեր Ազնավուրյա՛ն... ի՛նչ եք թույլ տալիս ձեզ...

– Լիլի, մի մերժի... աղաչում եմ...

Օրիորդը անկախ իրենից ձեռքից գրքերը դրեց սեղանին ու բղավեց.

– Ընկեր Ազնավուրյան, բավական է, էլ չեմ դիմանում...

Ու արդեն կորցրած ինքն իրեն մի ամուր ապտակ հասցրեց դասախոսին:

Ազնավուրյանը շիկնեց: Անապասելի էր: Ուղղեց ակնոցը, փողկապը, նյարդայնացած կտկտացրեց մատներով փայտե սեղանին:

– Կփռձմանես սրա համար...

– Փռձմանել եմ որ սկզբից չեմ արել...

– Լիլիթ ուշքի արի...

Դասախոսը նդվեց դեպի օրիորդը: Բայց չհասցրեց մի բան ասել կամ անել ներս ընկավ Ֆելիքսը ու կանգնեց օրիորդի ու Վրեժի միջև:

– Ինքդ ուշքի արի, սպառանգին ասաց նա:

Վրեժը սփրթնեց: Այստեղ ոչ ոք չկար: Ու Ֆելիքսը կարող էր իրեն հարվածել:

– Գնացի՞նք, Ֆելիքսը գլխով արեց օրիորդին:

Երկուսով դուրս եկան:

– Չետևո՞ւմ ես ինձ, չհամբերեց Լիլիթը:

– Իհարկե... չեմ կարող գեղեցիկ աղջիկներին չհետևել...

Ժպտաց ու փոսիկներ հայտնվեցին այտերի վրա:

Այդ օրվանից նրանք մտերմացան: Ազնավուրյանը մի քանի անգամ ևս փորձեց խոսել օրիորդի հետ իր զգացմունքների մասին, բայց ինչ որ միջադեպից հետո դադարեց: Պարզվեց որ մի քանի հոգի բռնել ծեծել էին ու վախեցրել, թե հանկարծ մոտենա Լիլիթին շանսատակ կանեն իրեն: Շուտով ի հայտ եկավ նաև այն որ նա կաշառակեր է, փող էր վերցնում գնահատականների համար ուսանողներից: Այդպես էլ նրան հեռացրին աշխատանքից:

Լիլիթը ազատ շունչ քաշեց: Ավելի մոտ ծանոթանալով Ֆելիքսի հետ ընդունեց նրան ինչպես ընկեր ու եղբայր, հարազատ մարդ ում հետ կիսում էր գանգատներն ու գաղտնիքները: Բայց առաջին իսկ օրերից երիտասարդը բացահայտեց, որ անտարբեր չի իր նկատմամբ: Ու աշխարհի բոլոր հնարավորությունները պիտի ձեռնարկի մինչև շահի օրհորդի սիրտը: Լիլիթը ժպտում էր ու ծիծաղում:

– Երբեք նման բան չի լինի: Ֆելո՛, դու փոքր ես ինձնից երկու տարով: Ես քեզ նույնիսկ տղամարդու տեղ չեմ դնում:

Դա վիրավորում էր երիտասարդի ինքնասիրությունը, սակայն հույսը երբեք չէր կորցնում: Նա համբերությամբ տանում էր Լիլիթի ծաղրն ու կատակները: Անցավ երկար ժամանակ Ֆելոն կիսատ թողեց ուսումը գնաց բանակ: Հաճախ գանգում էր Լիլիթին, պատմում բանակի կյանքից: Երբ վերադարձավ՝ Լիլիթը տեսավ դիմացը ոչ թե տղա այլ տղամարդ: Բայց իր համար մնացել էր նույն Ֆելոն: Նկատում էր մյուս աղջիկների պահվածքը երիտասարդի ներկայությամբ: Նրանց համար նա արդեն Ֆելիքս էր: Չարմանում էր, ուշադիր նայում ընկերոջը: Նույն բոյովն էր, ուղղակի մողայիկ սափրածքով, բայց նույն անհնազանդ ու չսանրված մազերով: Սակայն ավելացել էր մի լրջություն նրա աչքերի մեջ: Ու քանի գնում այն ավելանում էր: Մի օր ասաց.

– Լիլիթ, դու չես ամուսնանա իմ հետ չէ՞... այնպես էլ չսիրեցիր ինձ....

Օրհորդը ծիծաղեց.

– Ֆելո՛, քեզ հենց սկզբից ասացի որ չեմ ամուսնանա քո հետ... դու իմ համար շատ թանկ մարդ ես... սակայն ո՛չ ապագա ամուսին...

– Լիլիթ՛, սիրտս ջարդուփշուր ես անում:

– Դու սիրտ չունե՛ս, Ֆելի՛քս: Թե սիրտ ունենայիր կտեսնեիր, հետևիցդ նայող աղջիկների կարոտած աչքերը:

– Ես քո աչքերն եմ ուզում...

– Հանե՞լ, ճանկ ցույց տվեց Լիլիթը ու ծիծաղեց:

– Լիլո՛.....

Սիրում էր, ու երևի միլիոն անգամ կրկնել էլ, սակայն արձագանք չկար Լիլիի սրտում: Այո առաջին օրվանից ինչ տեսել էր նրան, գրավվել էր նրա արտաքինով, սակայն շփվելով հետը գերեց նաև նրա ներքին աշխարհը: Մի անգամ քննություններից առաջ օրհորդը առաջարկեց գնալ եկեղեցի մոմ վառել որ հաջող հանձնեն: Ինքը ծիծաղեց.

– Լիլո, մոմը քեզ ինչպես է օգնելու...

– Ոչ թե մոմը, այլ աստված:

Գնացին մոմերը վառեցին: Ֆելոն իհարկե քիչ էր հավատում մոմի ուժին, սակայն Լիլիթի հետևից դառնում էր ու համբերությամբ վառում մոմերը, միաժամանակ հետաքրքրությամբ գննելով ամեն իր որ կար շրջապատում:

Վերջին մոմը Լիլիթը վառեց մայր աստվածածնի առաջ: Փակեց աչքերը մրմնջաց.

– Դու մայր ես բոլորիս համար ու խնդրում եմ ձեռքդ միշտ մեր վրա լինի, մի պահ լռեց ապա շարունակեց. մի քիչ խելք լցրու Ֆելոյի գլուխը: Նա ունի մաքուր սիրտ, բայց քանիներով լի գլուխ: Մի նեղանա նրանից...

– Իսկ սա ո՞ն համար, մեջքին բուսավ երիտասարդը:

– Որտեղի՞ց իմացար որ մեկի համար է:

– Չգացի... Այնպես էիր աղոթում որ սիրտս մրմնաց: Եթե ես աստված լինեի անպայման քո ցանկությունը կկատարեի:

Օրհորդը ժպտաց ու ոչինչ չասաց:

Այսպես անցնում էր ժամանակ ու Լիլիթը հասավ ավարտական կուրսին: Քանի որ Ֆելոն գնացել էր բանակ ու ետ եկել, ապա մնացել էր երկու տարով ցածր կուրսում: Սակայն համալսարանում ամբողջ ժամանակ համարյա միասին էին: Ֆելոն երկու տարով փոքր էր, Լիլիթը նրա մոտ ազատ էր գգում իրեն ու միշտ էլ կրկնում որ երիտասարդը իր եղբորը հավասար սիրված է իր կողմից: Բայց Ֆելոյի զգացմունքները հակառակ օրհորդի

սպասումներին բոցավառվում էին վայրկյան առ վայրկյան: Նրա համար կար մի աշխարհ ու այնտեղ կար միայն Լիլին:

Ու մի չարաբաստիկ օր աշխարհը փուլ եկավ: Այն օրը երբ Կարենը հավաքեց Լիլիթի հեռախոսահամարը: Պարզվեց որ պետք է գյուղից դիմավորել ծանոթներին ու վերցնել ծնողների ուղարկած պահածոները: Ա՛խ, նախնադարում ապրող մարդիկ, փշացրիք Ֆելոյի ապագան:

Երբ հեռախոսին անծանոթ համար տեսավ, Լիլիթը իսկույն մտաբերեց հարազատ գյուղը ու սիրտը կարոտով լցվեց: Մտաբերեց անձայր դաշտը որտեղ անհոգ թռչկոտում էր ընկերների հետ ու վայելում երջանիկ մանկությունը:

_Այո...

_Բարև ձեզ...

_Բարև...

_Ես Կարենն եմ: Լիլիթ եթե չեմ շփոթվում...

_Չեք շփոթվում...

_Ձեր ծնողները ծանրոց են ուղարկել: Ու՞ր կարող եմ բերել...

_Դուք ասեք, որտեղ եք ես կգամ կվերցնեմ:

_Ծանր են... մեքենայով եմ, կբերեմ...

_Անհարմար է: Նեղություն եք քաշելու:

_Անհարմար չէ: Հասցեն ասեք:

Երբ Կարենը դուրս եկավ մեքենայից, Լիլիթը զարմացավ, որովհետև այն բարեհամբույր ձայնը որ լսեց հեռախոսի մեջ պիտի ունենար նուրբ կեցվածք: Սակայն դիմացը կանգնողը սարի տեսք ուներ: «Երևի մի հարվածով պատ կփշրի»: Ու նրա աչքերից վրիպեց թե ո՛նց էր նայում իրեն երիտասարդը: Աչքերը չէր կարողանում պոկել օրիորդից:

_Ի՞նչ եղավ բալես: Ծողակը ընկա՞ր, մեքենայում ծիծաղեց մայրը:

_Ո՛չ, մամա ինչ ես ասում, բայց Կարենը պահեց աչքերը:

Մայրը հիշեցրեց.

_Միտդ է ի՞նչ ասաց Լիլիթի տատը «Շատ չնայես թոռանս, խելքդ կտանի, կսիրահարվես, մեղք ես»:

_Լա՛վ մայրիկ:

_Իրոք լավն է: Բայց սիրունին տիրություն անել դժվար է:

_Գլխավորը տեսքը չի, որդին նայեց հայելու մեջ որ տեսնի ետևը նստած մոր աչքերը_ու դա դու՛ ես ինձ սովորեցրել:

Մայրը ժպտաց:

Ու մի քանի շաբաթ անց հասկացավ որ որդին ոտով գլխով կորավ: Ավելի մոտ ծանոթանալով Լիլիթի հետ ինքն էլ սիրեց նրան:

Ֆելոն կենդանի մեռած էր: Լիլիթը ամբողջ օրերով պատմում էր Կարենի մասին: Հիացմունքը չունեի չափ և սահման: Կարենը՛... Կարենը՛... նա այսպե՛ս է, նա այնպե՛ս է... մենք այնքան բան ունենք ընդհանուր... խեղճ Ֆելիքսի աչքերը լցվում էին երբ լսում էր Լիլիթին: Մի անգամ չհամբերեց ու ասաց.

_Դու հասկանում ես որ տանջում ես ինձ, ոչնչացնում...

Լիլիթի սիրտը մղկտաց.

_Ֆելո՛, մի խոսի՛ր այդպես... ես երբեք չեմ խաբել քեզ... միշտ էլ կրկնել եմ որ չենք կարող միասին լինել: Առաջին՝ դու...

_Երկու տարի փոքր եմ, կտրեց խոսքը երիտասարդը:

_Ու երկրորդ՝ մենք չունենք ընդհանուր ոչինչ: Նույնիսկ խոսել երկար չենք կարող: Երկու բառ ասում ենք ու երրորդից սկսվում են վեճերը:

_Լիլո, սխալ ես...

_Դու անլուրջ ես, օրիորդը տեսավ ինչպես մարեցին այն չար կրակները, որ տարիներ առաջ տեսել էր ընկեր Ազնավուրյանի դասաժամին: Փոշմանեց որ այսքան ժամանակ չի

մերժել ու կտրականապես հեռացրել Ֆելոյին: Հիմա ստացվում է որ մեղավոր է... բայց չէ որ միշտ էլ ասել է որ վերաբերվում է նրան ինչպես եղբորը, _ես սիրել ու սիրում եմ քո բնավորությունը, կատակներն ու մաքուր սիրտը...

_Բայց չես սիրում այն սիրով որ հարկավոր է ինձ...

Լիլիթը անկախ իրենից սղվեց առաջ ու գրկեց Ֆելոյին:

_Դու դեռ կսիրես ու կլինես երջանիկ: Դու արժանի ես դրան: Ես քեզ սիրում եմ ինչպես հարազատ եղբորս:

_Լիլիթ մի արա... այսպես ավելի շատ ես ցավեցնում:

Վանեց օրհորդին:

_Ֆելո՛...

_Լիլո՛...

Երիտասարդը հուզված բռնեց օրհորդի ձեռքերը:

_Աղաչում եմ, Լիլի՛թ, մի ամուսնանա նրա հետ...

_Ֆելիքս ես սիրու՛մ եմ Կարենին, իսկ ինքը՝ ի՛նձ: Չեմ ուզում որ մեր ընկերությունը վերջանա... բայց եթե կանգնեմ ընտրության առաջ... ապա...

Պատասխանն ակնհայտ էր: Ֆելիքսի շրթունքները դողացին, հագիվ պահեց արցունքները: Մեջքով դարձավ դեպի օրհորդը: Ապա նստեց մոտակա նստարանին ու բռնեց գլուխը: Լիլիթը կանգնած էր անորոշության մեջ: Ի՞նչ անել... հեռանա՞լ... թե մնալ... գուցե իր ներկայությանը ավելի դաժան է քան բացակայությունը:

_Արդեն ուշ է... գնա տուն... թե չէ Կարենդ կգանգի կհարցնի «ու՞ր ես», իսկ դու կասես «պուրակում Ֆելոյի հետ եմ»: Անհարմար է, կնեղանա:

_Ֆելիքս, մի սկսի, _նստեց երիտասարդի կողքը, _ իմիջիայլոց նա քեզ էլ սիրում... շատ կապվել է քո հետ...

_Շատ մերսի, _ծաղրանքով արտասանեց Ֆելոն: Տխուր ծիծաղեց ու ետ նստեց: Նայեց կողքը շվարած օրհորդի տխուր դեմքին, _գնա տուն, Լիլո՛, թող ես մտածեմ:

Լիլիթը երկար նայեց նրա աչքերի մեջ: Ջգում էր որ կորցնում է ընկերոջը, մի մարդու որ վաղուց դարձել էր հարազատ:

Ու Լիլիթը գնաց:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.